

örömHírlap

A Főit-Központi Református Egyházközösség Folyóirata

Vele vagy nélküle?

TARTALOMJEGYZÉK:

Az üres sír...	1
Bizonyságtétel 1.	2
Házasság gondozás	4
Bizonyságtétel 2.	6
Bizonyságtétel 3.	9
Bizonyságtétel 4.	13
Gondolatok 1.	15
Teremtésvédelem	18
Gondolatok 2.	20
Bizonyságtétel 5.	22
Imatémák	23
Hirdetések	24

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz bennem, ha meghal is, él.” (Jn 11,25)

Micsoda provokatív kijelentés! Ugye? Képzeljük csak el! Ha ma valaki odaállna egy fájó szívű asszony elé, aki épp a halott bátyját siratja, gyászolja, aki a veszteség, elmúlás miatti fájdalomban testileg-lelkileg összerogyott, vajon mit gondolna? Mit gondolna, ha hallaná ezt a kijelentést: én vagyok a feltámadás? Én vagyok az élet! Én vagyok az az élet, amire érdemes építeni, aki tartalmat, értelmet tudok adni. Bárkinnek. De hagyjuk a bárkit!

Neked! Neked, te síró asszony! Vagy neked, **kedves Olvasó**, aki próbálsz belegondolni, hogy mi jelenti a veszteségben a kapaszkodót. **Te hiszel Jézusnak? Hiszel Istennek?** Ő az élet. Az, aki megalkotta, aki fenntartja, gondját viseli, vezérli, örömmel tölti meg, és aki a megváltást a Sátán okozta bűnlavinára nyomorából véghez vitte. A javunkra. A javunkért. Hogy ne rabigában, a pandémia, a betegségek, veszteségek, háború okozta fájdalmak árnyékában vegetáljuk az életünket. Hanem **lássuk meg az értünk, felénk siető Jézust, aki életét adta, áldozta Nagypénteken, hogy nekünk ÉLETET szerezhessen itt a földön.** Olyat, amiben van érték, tartalom, isteni lélek. Ami nem ér véget a halál után, hanem ami az örökkévalóságban folytatódik egy olyan helyen, ahol nem lesz ott a

Sátán, aki mindent összekuszál, feje tetejére állít, nem lesz ott a bűn, a halál, a betegség. Csak az Isten által elkészített „isteni”, tökéletes ajándékokkal meggazdagított élet.

Húsvét a feltámadás ünnepe. Ilyenkor hálát adunk annak az Istennek, aki nem hagyta, hogy az általa teremtett ember végleg, teljesen elpusztuljon. Hanem elküldte Fiát, Jézus Krisztust, aki olyan tiszta lelkiséget, olyan szeretetteljes gondoskodást, örömetli, életet munkáló érzéseket mutatott meg nekünk önmagában, amely után vágyakozunk mindnyáján. Elegünk van a fájdalomkból, a csalódásokból, a harcból, a keserűségből, negatív érzésekből, indulatokból! A szentségtelen, bűnös életből. És

Isten mindezt látta, látja, fáj neki nagyon, ezért küldte a Megváltót, Megtartót. Aki által szabadok lehetünk, akibe mi megkapaszkodhatunk.

Jézus feltámadása húsvét hajnalán a mi lelki-testi feltámadásunk záloga is egyben. Azáltal, hogy Őrajta nem vett erőt a halál, felénk is azt üzeni: rajtunk sem fog. Le fognak ugyan zárulni testi szemeink, de minket is fel fog támasztani teljes dicsőségében. Mert azt akarja, hogy éljünk. Örökké. Vele. Szeretetben. Hiszed?

Megtapasztaltad már, hogy a lelki halál állapotából feltámasztott? **Vele éled az életet?** Őbelőle merítesz naponként, és Ő adja meg számodra mindazt, amire szükséged van ahhoz, hogy az Ő dicsőségére élj? Ez elengedhetetlenül fontos ahhoz, hogy a testi feltámadásod után az örökkévalóságot Vele töltsd. Ne Nélküle. **Ma még választhatsz. Ma még dönthetsz.** Dönthetsz arról, hogy hiszel-e Neki. Ma ezt üzeni neked: „*aki hisz bennem, ha meghal is, él.*” Válaszd hát az ÉLETET, JÉZUST! **A sírja üres. Azért, hogy a te életed viszont ne legyen az!**

Sebestyén Julianna beo. lp.

**SIESSETEK, HAMAR LEJÁR!
KEGYELME MÁR RÉGÓTA VÁR.
MA MÉG LEHET, MA MÉG SZABAD,
BORULJ LE A KERESZT ALATT!
ELSZÁLL A PERC, AZ ÉLETED,
MA MÉG, HA JÖSSZ, ELÉRHETED.
NE KÉSS TOVÁBB, NE VÁRJ TOVÁBB:
MA KÉRD ATYÁD BOCSÁNATÁT!**

FÜLE LAJOS

FELTÁMADT!

Áldás, békesség! Testvéreim!

Bőjt idején imádsággal készülünk Virágvasárnapra és a páska ünnepére.

Jézus követésében az a legsodálatosabb, hogyha figyelünk rá, megszólít bennünket az igazi kegyesség, a szegényekhez, elesettekhez szóló szava. Ne higgyük el, hogy Jézust ki lehet szorítani a világból! Jézus mindenkinél és mindennél nagyobb!

Bőjt idején is imádkozzunk csendben, az elménkben és a szívünkben eldöntve, hogy mit szeretnénk Isten elé vinni és felajánlani Neki. Bűnös, gyarló emberként félünk, nehogy kitudódjon rólunk valami rossz. Ne engedjük, hogy a félelem irányítson!

„*Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztalatik.*” (Mt 23,12)

Sok ember van (sajnos), hogy büszkélkedik, ezzel is, azzal is, de elbukik. Aki viszont nyíltan megbánja bűneit, és komolyan is gondolja, annak Jézus megmutatja a Hozzá vezető utat. Csak az Ő útján, Vele lehet biztonságosan menni. Megpróbál ugyan minket, de segítő kezét is adja imáinkon keresztül. Hiszen Jézus nem azt mondja, hogy az út nem lesz rögös! Egyedül Benne lehet megbízni. Minden más forrás hamis!

„*Boldog az, aki Isten országának vendége.*” (Lk 14,15)

Virágvasárnap: Jézus számárháton vonul be Jeruzsálembe. A nép dicsőíti Őt, a tanítványai is követik. Olajfaágakat dobálnak eléje. Ő a béke küldötte, és ahogy közeleg az Olajfák hegyének aljához, sokaság köszönti: „*Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban!*” (Mt 21,9) Jézus tudja, hogy a tanítványai gyűlöletesek lesznek, és üldözni fogják őket. „*Állhatatosságokkal nyertek meg majd a lelketeket.*” (Lk 21,19)

Jézus, tanítványaival felmegy Jeruzsálembe, és beteljesedik rajta, az Ember Fián mindaz, amit a próféták megírtak.

Jézus nappal tanított, éjjel felment az Olajfák hegyére imádkozni. Tudta jól, hogy ki az áruló tanítványai közül, de nem tett semmit, mert Ő az Atyának szófogadó Fia volt.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egy-
szülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne
vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)
Nagycsütörtök, az utolsó vacsora:

„Jézus ekkor elküldte Pétert és Jánost ezt
mondva: Menjete el, és készítsétek el ne-
künk a húsvéti vacsorát, hogy megehes-
sük.” (Lk 22,8) Mikor eljött az idő, az asztal-
hoz ült az apostolokkal együtt. Jézus tudta,
ki az áruló, és azt is, hogy bűnhődni fog áru-
lásáért. Jézus Pétert is inti, és mondja neki:
„Háromszor fogsz elárulni, mielőtt a kakas
megszólal.” Péter tiltakozik, de amikor bekö-
vetkezik Jézus szava, mélységesen szégyelli
magát, kimegy és sír. Vacsora után az Olaj-
fák hegyére mennek. Júdás vezetésével a
sokaság odamegy, hogy elfogják Jézust.
Júdás megcsókolta Jézust, ez volt a jel!
Kajafás – Pilátus – Heródes elé hurcolják Őt.
A főpapok követelése érvényt szerez...

Nagypéntek: Jézus elindul a fájdalom és
gyötrelem útján. Sokan siratják, és követik
mind az igazak, mind a gonoszok. Vele
együtt visznek két gonosztevőt is a Golgota
hegyére. Megfeszítik Jézust: Ő középen,
jobbról-balról egy-egy bűnöző. „Jézus pedig
így könyörgött: Atyám, bocsáss meg
nekik, mert nem tudják, mit cseleksze-
nek.” (Lk 23,34)

Az egyik gonosztevő így szólt: „Jézus, emlé-
kezzél meg rólam, amikor eljössz királysá-
godba!” – ő megértette vétkei súlyát és meg-
tért! Jézus így felelt neki: „Bizony, mondom
néked, ma velem leszel a paradicsom-
ban.” (Lk 23,42-43)

Jézus szó nélkül tűrte a megaláztatást, a fáj-
dalmat, és mikor az ereje elhagyta Őt, így
kiáltott: „Atyám, a te kezébe teszem le az én
lelkemet! És ezt mondva meg-
halt.” (Luk.23,46)

**A kereszten megfeszített Jézus drága ki-
ontott vérével mosott minket tisztára, és**

szabadított meg bűneinktől.

Egy József nevű ember kérte el Pilátustól
Jézus testét. Fehér gyolcsba tekerték, és be-
helyezték egy sziklába vájt sírboltba a pénte-
ki napon. A sír elé görgettek egy követ, hogy
lezárja azt.

A hét első napján, húsvétkor: az asszonyok
csodálkoznak, hogy a sírt nyitva találják, és
nincs a sírban Jézus teste! Akkor eszükbe
jutott, mit mondott Jézus Galileában az apos-
toloknak!

Péter sem hitte, szaladt a sírhoz, de azt üre-
sen találta, benne a fehér gyolcsot.

„Valóban feltámadt az Úr, és megjelent
Simonnak.” (Lk 24,34)

A feltámadás hitéhez a bűnbánat és Jézus
vezet el!

Adja a Szentlélek, hogy a jézusi kérdésre:
„**Hol van a ti hitetek?**” (Lk 8,25) ilyenkor is
tudjuk mondani: **Benned, Uram és Megvál-
tóm!**

Túrmezei Erzsébet - FELTÁMADT!

Egy édes titkom van nekem.

**Fénnyel betölti életem,
mosolyra nyitja számát:
a Megváltó feltámadt!**

Nem, nem maradt a sír ölén.

**Ujjongok az örömtől én,
hisz nem vagyok már árva.**

Nincs többé sírba zárva.

Velem van nappal, éjjelen.

Mindig velem, mindig velem.

**Az úton Ő vezérel
oltalmazó kezével.**

Virágok, illatozatosok!

**Húsvéti, tiszta fény ragyog
elűzve minden árnyat:
a Megváltó feltámadt!**

Minden hittestvéremnek! Áldott húsvéti ün-
nepeket kívánok!

Csorbáiné Margit néni

2020 decemberében írta ezt Margitka a gyü-
lekezeti újságunkba. Életének utolsó 10 évé-
ben szólította meg őt az Úr Jézus, vonta kö-
zel magához. S ő megnyitotta a szívét és be-

fogadta élete Uraként, Megváltójaként. Hűségesen járt az istentiszteletekre, bibliaórákra, házi csoportba, örömmel jött Gizi néni tanyájára vagy a kirándulásainkra, amíg egészsége engedte. De ami még ennél is több: naponta olvasta a Bibliáját, jegyzetelte, tanulta, amit olvasott! Sok lelki könyvet és bibliamagyarázatot fölfalt a nagy lelki étvágában. Csodálunk ezt a fogékonyságot és nagy-nagy vágyat az Úr megismerése után. Buzgón be akarta pótolni a több évtizedes elmaradást.

A Covid ideje alatt sajnos nem készült gyülekezeti újság, a megírt cikke pedig most került újra a kezünkbe. Margitka 2021. január 3-án, az istentisztelet meghallgatása után, a délutáni pihenése alatt átköltözött a mennyei hazába, Megváltójához! Legyen áldott az emlékezete!

Katona Zsuzsanna

Még ezt az éneket is a lelki testvérei szívére helyezte:

Isten szívéen megpihenve
forrjon szívünk egybe hát,
Hitünk karja úgy ölelje
édes Megváltónkat át!
Ő fejünk, mi néki tagja,
Ő a fény, mi színei;
Mi cselédek, ő a gazda,
Ő miénk, övéi mi.

Szeretetben összeforva,
egy közös test tagjai,
Tudjuk egymásért harcolva,
ha kell, vérünk ontani.
Úgy szerette földi nyáját
s halt meg értünk jó Urunk;
Fájna néki, látva minket,
hogy szeretni nem tudunk.

Nevelj minket egyességre,
mint Atyáddal egy te vagy,
Míg eggyé lesz benned végre
minden szív az ég alatt;
Míg Szentlelked tiszta fénye
lesz csak fényünk és napunk,
S a világ meglátja végre,
hogy tanítványid vagyunk.

szöveg: N. L. von Zinzendorf, 1725 | Thaly L. |
dallam: Bamberg, 1732

Házasság Hete

„A házasság Isten csodálatos ajándéka és gondoskodása az ember számára, amelyben a felek megtapasztalhatják a feltétel nélküli szeretet, a hűség és az őszinte megbocsátás értékét egy nekik rendelt, de nem tökéletes társon keresztül. A házasságban egy férfi és egy nő saját elhatározásából elkötelezi magát, hogy egymás bátorítására, segítségére és védelmére törekszik egész életében. Ilyen módon a házasság felelősségteljes, biztonságos és meghitt közösséget jelent számukra, és áldásul szolgál életük minden más területén is.” (forrás: hazassaghete.hu)

Gyerekként nagyon összezavarodtam volna, ha a fenti mondatot elolvasom. Nem ezt tapasztaltam, nem ezt láttam. **Akárhová néztem, csalódottságot, veszekedést, széthúzást, hűtlenséget, válást láttam.** Viszonylag fiatalon és kétségbeesetten állapítottam meg, hogy **nem ismerek boldog házasságot.** A fenti meghatározást akkoriban naivnak és megvalósíthatatlannak tartottam volna, dühöt és fájdalmat váltott volna ki belőlem. Igen, fájdalmat, mert teljes szívemből arra vágytam, hogy a felsoroltakat tapasztaljam és lássam a felnőtteken. Azt, hogy feltétel nélkül szeretik egymást, meghitt közösségben élnek, hogy tudnak őszintén megbocsátani, hogy egymás védelmére törekszenek, de legalább nem bántják egymást. Teljes lényem arra vágyott, hogy olyan közegben élhessek, ahol ezek az értékek uralkodnak. Ekkor még nem ismertem Teremtőmet.

Ugorjunk az időben. Feleség vagyok, anya vagyok, a Házasság Hete Fóton szervezője vagyok. Három éve – amióta Fóton is megrendezzük ezt a rendezvénysorozatot – kerültem a szervezőcsapatba. Azonnal igent mondtam a felkérésre, gondolván, hogy majd megtervezem a plakátot, hiszen minden érdekel, amiben van egy kis designlehetőség. Amikor megkezdődtek a szervezési munkálatok, előtört belőlem a világmegváltó lelkület, és teljes erőbedobással, **a saját házassá-**

gomat háttérbe szorítva dolgoztam azon, hogy örömet hozzak az emberek házasságába. Azt reméltem, hogy segíthetek, hogy kárpótolhatok, hogy adhatok. Akkor még nem is sejtettem, hogy milyen irányba fog elindulni ez az egész. **Nem tudtam, hogy Valaki előbb az én házasságomba szeretne változtatni hozni és valódi, tartós örömet.**

Az elmúlt Házasság Hetére gondolva több szempontból is hála van a szívemben.

Hála van a szívemben, hogy szolgálhattam az Urat. Ez az az év, amikor úgy állhattam meg a szervezőcsapatban, hogy előtte (vagy közben) az Úr valamit átkapcsolt a szívemben. Eddig is Vele vettem részt a szervezésben, mindig is kértem a segítségét az ötleteim megvalósításához és a kreativitásom kibontakoztatásához. **Idén szólt, szelíden hívott, hogy előbb Vele töltsék időt, adjam át Neki az irányítást.** Tőle kérem el az ötleteket, a megvalósítást, az időt, az energiát. Nem baj, ha mindjárt felébred a pici, nem baj, ha aludni szeretnék már, a számítógép helyett előbb a Bibliámat ragadjam meg! Nagyon izgultam, hogyan tudnám megtervezni az arculatot, hogy ne újra a családom elhanyagolása árán sikerüljön tartani a határidőket. Még most is emlékszem arra a csodás érzésre, amikor sikerült a buzgó pixeltologatás helyett inkább imában elkérni Istentől a design-t. Még sosem sikerült ilyen gyorsan és jól. „*Senki se szégyenüljön meg, aki benned reménykedik.*” (Zsolt 25,3)

Hála van a szívemben a szervezőcsapatért! **Katolikus, evangélikus és református közösségi tagok csodálatos szeretettel, össze-**

tartással, egymást támogatva, biztatva tudtunk együtt dolgozni. Öröm számunkra, hogy jövőre már baptista testvéreink is velünk tartanak. Nagy ajándék megtapasztalni a közös cél és munka örömét Isten gyermekei között. A különböző felekezethez való tartozás nem jelentett akadályt. **Hálás vagyok a Mindenhatónak, hogy ezt a rendezvénysorozatot arra is használta, hogy közelebb hozzon közösségeket egymáshoz.**

Hálás vagyok az idei Házasság Hete sikeréért! Hiszem, hogy nem számokban kell mérni a sikert, és bízom benne, hogy az Úr szíveket érintett meg a szolgálatunkon keresztül. Ennek ellenére örömmel töltött el, hogy ilyen sok pár vett részt a szeretettel és imáságos szívvel elkészített programokon. A szervezői megbeszéléseken azon törtük a fejünket, hogy ebben a bizonytalan vírusos időszakban hány résztvevőre számíthatunk. A biztonság kedvéért az online téren is szervezkedtünk. Még sosem voltunk ilyen sokan a nyitó, gitáros szentmisén, sem a záró istentiszteleten. Gyorsan fogytak a kerítésüzemek az evangélikus templom elől, újabb adag Házasság Hete süteményt kellett sütni a cukrászdában, óvatosan táncoltunk a művelődési ház nagytermében, nehogy egymás lábára lépjünk. Számtalan pár jött el Dr. Mihalec Gábor előadására, meghitten hallgattuk a szemmel láthatóan most is szerelmes Muzslai házaspárt, és remélem, a tóparti sétával is többeknek szereztünk kedves pillanatokat.

A leghálásabb talán a házasságommal kapcsolatban kapott személyes üzenetért va-

Házasság hete

*Maradjunk
együtt!*

gyok. Az elmúlt évtizedben sokat ötleteltem azon, hogy miben kellene a férjemnek változnia annak érdekében, hogy jobb legyen a kapcsolatunk. Sokszor éreztem úgy, hogy van köztünk egyfajta összeférhetetlenség, megoldhatatlan ellentét, amit sajnos nem tudunk feloldani, hiába a konstruktív hozzáállás, az igyekvő beszélgetések. Isten szólt hozzám, magához édesgetett, megnyugtatót, és segített a helyemre állni a házasságomban. **Elmagyarázta a szívemnek, hogy nem a társam az, akinek változnia kell.** Csordultig töltötte a szívemet szerelemmel a férjem iránt. **Mintha lecserélte volna a szemeimet, teljesen másképpen nézek a mellém rendelt férfira.** A Muzslai házaspár bizonyágtételén, az Etelka által kiemelt kis igevers mélyen a szívembe íródott, és még inkább megerősített abban, hogy hol van a helyem a házasságban: „Vigyél engem magaddal, fussunk.” (Én 1,4a) Öröm volt látni a Muzslai házaspárt, akik élő példa arra, hogy 11 gyermek felnevelése mellett és nagyszülői korban is élhet együtt férj és feleség boldogan, sőt szerelmesen. **Ők is elmondták, hogy mindezért Istené a dicsőség, a tartós szerelem kulcsa pedig a közös ima.**

Hálás vagyok Mennyei Atyámnak, hogy megértette velem, hogy Ő a házasság szerzője, tervezője. Csak Ő lehet e szövetség biztos alapja és célja, csak Ő, a Mindenható az egyetlen biztos kötelék, mely egyben tarthatja a férfit és a nőt. Egyedül a Teremtő az, akivel teljes és boldog lehet egy házastársi kapcsolat.

Major Ildikó

Mindannyian birkák vagyunk!

Elismerem, erős kezdés ez a bulvárlapokba illő cím, de a téma fontossága miatt talán megbocsátható, hogy ilyen „olcsó trükkel” is megpróbálom minél több testvérem, felebarátom becses figyelmét és idejét elrabolni néhány gondolatra. Ráadásul hiszek benne, hogy ez a provokatív cím igaz!

Számomra a 2019. évi berekfürdői csendeshét volt egy nagy lépés Jézus felé, ahol a lelkészeinktől, testvéreinktől elhangzott „intenzív lelki továbbképzés” dolgozta meg a már egyébként is felpuhított szívemet annyira, hogy néhány nappal később kezdett az életem valóban más vágányra, az egyetlen igazság felé, a Jézus felé vezető útra áttérni. Így visszanézve ahhoz tudnám hasonlítani, mintha vonaton lennénk: váltó döccenés, de kezdetben nem is látszik a változás, hogy másik sín páron haladunk, majd szépen lassan rálátunk az ablakból az óéletünk síneire, aztán egyszer csak teljesen eltűnik a messzeségben. (Azért néha még fel-feltűnnek a régi sínek, van, hogy még vissza is térünk rájuk...)

A csendeshét igehirdetéseai közül rögtön az első napon Barthos Gergely lelkész úr gondolatai találtak be. Ebben az igehirdetésben Jézus szívünkbe engedésének fontossága számomra – ha szabad így fogalmaznom – logikusan volt felépítve, mintegy „le volt vezetve”.

Az igehirdetés a 23. zsoltárról szólt, Dávid zsoltáráról. „**Az Úr az én pásztorom.**” Nekem is rögtön az jutott eszembe, mint sokaknak: sokszor hallottuk ezt az egyszerű Igét, tudjuk, értjük, ismerjük a képet és a mondanóját. Mit lehet erről még prédikálni? Talán érthető, ha először a birkákról, bárányokról esik szó az Ige kapcsán. **Én se szerettem, mikor a birkákhoz hasonlítottak, mert világias gondolkodással az olyan lekicsinylő, már-már sértő.** Például: „bamba birka” vagy „mennek, mint a birkák”. Nem vagyok én birka! – gondoltam is magamban. Talán

inkább magányos farkas vagy bátor oroszlán, ravasz róka, sas vagy sólyom (bár a látásom sosem volt jó). Általában ilyen fennkölt állatokhoz akarunk hasonlítani. Azt is lehet sokszor hallani, hogy a birkák menjenek templomba, a vallás a birkáknak való. A keresztények mindent úgy csinálnak, mint a birkák. Ezzel szemben, a következő gondolatokkal én is jobban tudok azonosulni: **Én majd eldöntöm, hogy mire van szükségem! Járom a saját utamat, én tudom a legjobban, hogy mit, hogyan kell tennem az életemben. A magam ura vagyok, engem nem kell vezetni!**

De lássunk néhány gondolatot a birkáról mint állatról! Az igazi, bégető bárányok a való életben sehova nem mehetnek felügyelet nélkül. **A birkák egész egyszerűen nem tudják mi a jó nekik**, ha nem terelik őket, akkor szétszélednek, elkóborolnak, elvesznek, mindenféle bajba kerülnek. A birka persze azt hiszi, hogy tudja, hogy mi a jó neki. Valójában a birka nem tudja, hogy nem tudja, hogy mi a jó neki!

Természetesen a birkaság csak egy párhuzam, egy nagyon találó bibliai hasonlat. **Nagy tragédiánk, hogy meg vagyunk győződve, hogy csak mi tudjuk, hogy nekünk mi a jó, csak mi tudjuk igazán, mi kell az életünkhöz, a boldogságunkhoz.**

Gondoljunk csak bele egy kicsit mélyebben, hogy mit is tudunk! Melyikünk tudja például azt megmondani, hogy egy ma meghozott döntés hatására mi fog velünk történni 10 év múlva? Ki tudja valaki azt mondani, hogy a 20, 30 vagy 50 évvel ezelőtti döntései mind helyesek voltak, nem lett volna jobb választás? Fogalmunk sincs, hogy mik lesznek a következmények! Például mi lett volna, ha más mesterséget, foglalkozást választok? Ha nem költözöm el vidékre? Ha nem veszem össze ezzel-azzal?

A sebek, amiket egy elhibázott döntés miatt kapnak a körülöttünk lévők, a család, gyerekek, barátok. Vagy egy rossz döntés miatt tönkremegy az egészségünk. Vissza lehet-e

csinálni? A sebek, amiket adtunk és amiket kaptunk. Csak áztatjuk, nyugtatgatjuk magunkat, hogy ezen döntések nélkül nem tartanánk itt. Meg tudom én is magyarázni... Tényleg mindezekén végig kellett mennünk? Az ilyen jellegű kívánságok is ismerősek: bárcsak visszamehetnénk! Bárcsak megváltoztathatnánk! Bárcsak máshogy dönthetnénk! Fogalmunk sincs, hogy egy döntésnek milyen hosszútávú következményei lesznek, csak visszanezve látjuk meg a hatást, az eredményt. Persze maradhatunk öntudatosak, hogy nem akarunk birkák lenni, **de nagy áldás, ha ki tudjuk mondani: Uram, szükségem van rád, én magamtól nem tudom az életem jó irányba vezetni!**

Ha pedig idáig eljutunk, belátjuk, megértjük, hogy birkák vagyunk, akkor a következő égető kérdés az, hogy kit követünk. Kinek a nyájába tartozunk?

A következő rövid történet számomra nagyon elevenen világított rá erre a fontos kérdésre:

Egyszer egy gyülekezet tagjai ellátogattak a Szentföldre. Útközben nézték a gyönyörű, ismeretlen tájat, és egymás között megbeszélték a látottakat. Figyelték azt is, amit már oly sokszor hallottak az istentiszteleteken: keleten a pásztorok mindig a nyáj előtt mennek. Egyszer látták a buszból, hogy az ember, aki a nyájjal van, nem előttük, hanem mögöttük megy. Nagy meglepődés, izgalom fogta el az utasokat, mert nekik otthon a lelkeszük azt mondta, hogy Izraelben, keleten a pásztorok mindig a nyáj előtt mennek. Megállították a buszt, és a tolmács segítségével megkérdezték a juhokkal lévő embert: Miért van ez, akkor most hogy is van ez?

A válasz ez volt: **a lelkeszük igazat mondott, itt a pásztor mindig a nyáj előtt megy. De én nem a pásztor vagyok, hanem a mészáros, és a nyáját éppen a vágóhídra terelem.**

A történet üzenete életbevágó! Kinek a nyájába tartozunk? A pásztoréba vagy a mészároséba? Nem mindegy!

Helyezkedjünk emberként egy kicsit a mérszáros nyájába. Mit gondolnánk mint birkák? „Végre eljött a szabadság napja! Egész életemben a pásztort kellett követni, milyen unalmas volt! Végre senki nincs előttem, arra mehetek, amerre csak akarok, úgy élhetem az életem, ahogy én akarom!” Fogalmunk sincs, hogy mögöttünk van valaki, aki tudatosan, alig észrevehetően terelget, taszít minket a pusztulásba. Az életünk legszabadabb napja a pusztulásunk napja!

Egyikünk sem szereti, ha valaki vezeti, irányítja, megmondja, hogy mit kell tenni. Ezért is sokkal vonzóbb sokaknak a látszólag vezetés nélküli nyáj. Számunkra is felfoghatatlan, hogy mekkora ajándék az, hogy az élet minden területén Jézus vezet minket, hiszen Ő az egyedül, aki tudja, mire van szükségünk.

Egyáltalán nem mindegy, hogy kinek a nyájába tartozunk! Vagy az Úr Jézus nyájába vagy az ellenségébe. A Biblia szerint ez ennyire egyszerű igazság!

Nincs másik lehetőség, mert a nyáj magában nem lehet!

Mindannyian sokszor hallottuk, mondtuk, énekeltük, de tényleg elmondhatjuk, hogy: Az Úr a pásztorom! Vagy csak betanult szöveg? Tényleg őt követjük vagy megyünk, amerre gondolunk? Kértük már Tőle, hogy: „Vezesd életre az életemet!”? Hiába gondoljuk magunkat szabadnak, hiába hisszük, hogy éljük az életünket a magunk módján, és majd úgyis minden rendben lesz. Nem játék, hogy kinek a nyájába tartozunk! Van Valaki, aki be tudja gyógyítani a sebeket, van Valaki, aki fel tudja építeni azt, amit a Sátán lerombolt az életünkben. Ő az, aki az életünk kuszaságát vissza tudja rendezni! Ezeket már megtapasztaltam!

Nagyon komoly tanulság: ha nem Jézust és az ő nyáját választjuk, vagy otthagyjuk, ak-

kor nincs harmadik lehetőség. Ilyen jellegű kijelentések is el szoktak hangzani: „Az én utam! Az én szabadságom!” De akkor csak az ellenség nyája van. Nincs a kettő között! Ebben nem lehet egyénieskedni, vagy csak látszólag! Megtapasztaltam, hogy valameddig lehet áztatni magunkat, hogy ez a saját utunk. Elhisszük, hogy ez bizony egy harmadik út. Gondoltam többször is az életemben: „Igen megtaláltam! Engem senki nem terel! Itt én hozom a szabályokat, ez az én privát területem!”

Meglátásom szerint, mostanság nagyon sok hozzám hasonló „szabad” ember van a világban, akik hisznek a saját útjuk létezésében.

Szörnyű csapda ez, mert vidám szabadságunkban, a sajátnak vélt utunkon igyekszünk a többi birkával a mézsárszékbe.

Véget nem érő rohanásunkban a napi gondoktól mindig csak a következő megoldandó problémára koncentrálna azt sem látjuk, és nem is nagyon foglalkoztat minket, hogy ki terel, sőt sok-

szor kimondottan nem is akarjuk, hogy bárki is „tereljen”, megmondja nekünk, hogy döntünk, mit csináljunk. És azzal sem törődünk, hogy a földi életünk után mi lesz velünk, kihez jutunk. Aztán egyszer csak ott állunk a mézsárszék kapujában...

Szavakkal leírni sem tudom, hogy mekkora kegyelem az Úr Jézus Krisztustól, hogy annyi évtized után felnyitotta a szemem erre az egyszerű, de valóban életmentő igazságra: Nincs más igaz út! Nincs más nyáj!

Hogy miért érdemes megtérni? Zárásként azt gondoltam, megírom a saját tapasztalataimat címszavakban, amiket az Úrhoz térésem óta átéltem, megértettem:

- Egyetlen vallás, filozófia sem érhet fel Jézus és a Biblia tanításaihoz. Ráadásul ingyen van, könnyen hozzáférhető, és déd-

szüleinktől kapott örökségünk.

- Jézus ma is él, számára minden lehetséges.
- Jézus megtisztítja a lelkem, egyre több bűnemtől szabadulok meg. Korábban próbáltam, de ez saját akaratomból egyszerűen nem ment.
- Jézus azokat a vágyaimat, érzéseimet is ismeri, amiket imádságban nem részletezek.
- Az ima ereje: gyermeki lélekkel kell kérni, és valóban megadatik.
- Az evangélium szövege kezd bennem élettel megélni.
- Megtapasztaltam, hogy milyen hatalmas ereje van Jézus szavának.
- Megtapasztaltam, hogy mekkora hosszan tartó örömet tud adni Jézus szavának gyülekezet előtti hirdetése.
- Megtapasztaltam az ellenség létezését, dühét és rombolását az életemben, mikor ellen tudtam állni egy nagy kísértésnek.
- A Sátán rombolása nyomán megtapasztaltam az Úr hatalmát, amivel csodálatos módon újjáépítette a romokat.
- Megértettem, hogy a halál utáni örökkévalóság túl hosszú idő ahhoz, hogy „lemeradjak” a mennyek országáról. Én Jézus nyájához akarok tartozni!

Nem fogok a mennyek országába jutni attól, ha én azt gondolom magamról, hogy „jó és rendes” ember vagyok (pl.: adok a hajléktalannak pénzt, vagy szelektíven gyűjtöm a hulladékot). Csak Jézuson keresztül juthatunk be a mennyek országába!

A fentiek tükrében egyre inkább látom, hogy az igazi kárhoz az, ha valaki nem tud róla, és leél úgy egy életet, hogy farkasnak vagy rókának hiszi magát, járja a „saját útját”, retteg a birkaság beismerésétől, esetleg meg is veti azt.

De Jézushoz térni mindig van lehetőség!

Ezért életbevágóan fontos, hogy minél több birkát áthívjunk az ellenség nyájából az evangélium hirdetésével, mert hiszem, hogy mindannyian birkák vagyunk!

Oláh János

AJTÓNYITÁS: NEM TUDTAM, KINEK

„Teljesedjék be rajtam kegyelmed, Uram, és megígért szabadításod, hogy választ tudjak adni gyalázóimnak, hiszen igédben bízom.” (Zsolt 119,41-42)

Áldás, békesség! **Oláh-Fenyvesi Judit** vagyok. 2017-ben költöztünk férjemmel és két fiunkkal Budapestről Dunakeszire. Azért is döntöttünk így, mert úgy éreztük, a nagyvárosi közegből és a kis lakásból mindnyájunknak ki kell mozdulni. Fiaink akkor 3 és 7 évesek voltak. A kisebbik akkor lett Pesten óvodás.

A nagyobbikat, Marcellt két bölcsőde és két óvoda után akkor írtattuk be első iskolájába. A bölcsitől kezdve nehezen kezelték pedagógusai, társai szerették, de akit ő nem, azzal mi sem cseréltünk volna szívesen. Otthon sem a békesség és az engedelmesség jellemezte. Már csecsemőként is sokat nyugtalankodott, rosszul aludt, folyamatos foglalkoztatást és figyelmet igényelt. Kezdő szülőlként, elkezdtük szakemberekhez vinni, hogy rajta is és a családi hangulaton is tudjunk változtatni. Számtalan helyre vittük, bizonyos szakterületeken belül is több hozzátérőhöz, több dolog ki is derült, amik megnyugtónak tűntek, és akár választ is adhattak a viselkedésére, ezekkel elkezdtünk foglalkozni. Azonban folyamatosan jött más és más. Férjemmel sokszor nem egyezett a véleményünk, engem csak a gyerek helyzete foglalkoztatott, és szó szerint bármit képes voltam megtenni, hogy ő jobban érezze magát a közösségekben, otthon, mindenhol.

Ekkor keveredtem beszélgetésbe egy ovistárs anyukájával, aki kineziológiával és különböző okkult dolgokkal foglalkozott. Nem tudtam, mik ezek, az Urat sem ismertük még, így meghallgattam, de először visszautasítottam. Majd megszületett második gyermekünk, Vince. Egyre ingerültebb, fáradtabb, elkeseredettebb lettem. Az anyukával szinte naponta találkoztam, és úgy döntöttem, bár nem nagyon hiszek ezekben a

módszerekben, de már semmi nem érdekel, csak valami segítsen. Elkezdtem hozzá járni alkalmakra. **Ijesztő dolgok történtek, minden alkalom megviselt és felkavart,** de látszólag mindig javult a helyzet az adott „kezelt” problémával kapcsolatban. Nagyon boldog voltam, azt éreztem, megoldásra leltem, és egyre jobban érdekelt az okkultizmus. Ráadásul 2-3 hónapig mindig sokkal jobb is volt az adott helyzet, tehát működőképesnek is tűnt. Aztán persze visszavisszajött minden, sőt... **Elvégeztem a kineziológiai tanfolyamokat, reiki oktatói papírt szereztem, családállításokra jártam, spirituális tanácsadásra, ahol a „túlvilággal és démonokkal kommunikáltunk”, és az időm és pénztárcám legnagyobb részét ezek kezdték kitölteni.**

Ekkor költöztünk ki Dunakeszire. Marcellnak már nehézségei voltak az iskolában a magatartásával, nem talált hangot osztályfőnökével, így iskolát kezdtünk neki keresni. Ha már nem érzi jól magát, ne utazzunk ennyit.

Így választottuk az Ökut, és akkor már Vincét se hordjuk be, felvették a Száz Juhocskára oviba, aminek a története megérne egy másik bizonyosságtételt is. Katolikusok vagyunk, **de sem közösségre, sem Jézusra nem találtunk mindaddig, amíg a főtí református gyülekezetbe nem kezdünk el járogatni,** ha már a gyerekeink egyházi intézményben vannak.

Azt vettük észre magunkon, hogy a járogatás kezdett bennünk átfordulni várakozássá. Hétről-hétre egyre lelkesebben és kíváncsiban mentünk, persze a régi élet tevékenységeit aktívan folytatva. Számtalan kérdésünk fogalmazódott meg, rengeteg nyitott, kedves testvérrel alakultak ki barátságok, a lelkészek is nagy szeretettel fogadtak minket. Nagyon örültünk, hogy végre kezd helyére kerülni minden, de ekkor kezdett csak szétomlani, hogy megújulva állhasson össze, amit akkor még nagyon nem értettem.

Az ovi zseniális volt, rendkívül mély hit-

élettel. Nem is gondoltuk, hogy ilyen hely létezik. Kisebbségi fiunk sokszor Igékben válaszolt, dicsőítő énekeket dúdolt, remekül volt.

A nagyobbikkal sajnos itt is kezdődtek a nehézségek. **Az okkult foglalkozások alkalmával legtöbbször ő volt a téma, sőt itthon is rendszeresen „kezeltém”, vittem őt is mindenfele.** Míg nem szörnyű idők következtek. Azt már megszoktuk régi és új lakásunkban is, hogy **nem mer nappal sem egyedül közlekedni a lakásban, mert lát valakit, akitől retteg, rendszeresen felordít, sikít,** de az éjszakák egy-két ébredés és rossz álom mellett többnyire nyugodtan zajlottak addig. Majd rosszabbodtak a nappalok is, és az éjszakák elviselhetetlenné váltak. **Órákon át ordított önkívületi állapotban, és különböző, olykor visszatérő történeteket mesélt, amiket éppen álmában átélt.** Ilyenkor semmi nem nyugtatta meg, ütött, rúgott, ordított, stb. Ez kb. 3 hónapja ment így, egyre sűrűsödve és egyre hosszabban. Reggel csak foszlányokra emlékezett, és a fáradtságot érezte a kialvatlanságtól. Mindannyian kezdtünk kidőlni.

Egyik vasárnap lelkészünk, Sebestyén Julianna állt a templom ajtóban elköszönéskor istentisztelet után, és amikor rám nézett, megijedt, és megkérdezte, hogy nem szeretnék-e valamikor beszélgetni vele. Örültem nagyon, és boldogan mentem.

Részletesen elmeséltem mindent, mire az első kérdése az volt, hogy nem voltam-e benne okkult dolgokban. Hallottam már testvérektől, hogy a hittel nem fér össze, de nekem nem volt logikus, nem értettem miért zárná ki a kettő egymást. Elfogadom, ha megértem, hogy miért. Kaptam könyveket, sokat beszélgettünk, kezdtem megérteni, miért okozott ez problémát. **Elfogott otthon a sírás és a félelem, órákig zokogtam és imádkoztam, hogy az egész helyzet, amibe a gyerekem került, miattam van, én okozom neki, amiben van.** Borzasztó lelkiismeret-furdalásom volt, és ismét azt éreztem,

bármit megtennék, hogy a gyerek jobban legyen. Ezúttal az egyetlen működő utat választottam.

Elképzelésem nem volt, hogy tudnám mindezt jóvá tenni. Hála az Úrnak, Ő már tudta, csak én még nem hittem el. Egyik lelkigondozáson arról beszélgettünk, hogy egyetlen lehetőségem az, hogy megtérek. Ezt is sokszor hallottam már, de nem értettem, miért olyan fontos, mi változna, ugyanúgy hiszek Istenben, és imádkozom hozzá. De kíváncsi voltam rá, miről szól a megtérés. Így hazamentem, és a következő alkalomra összeírtam valamennyi addigi bűnömet, aminek tudatában voltam, és a többoldalas papírral elmentem a következő alkalomra, hogy egyesével letegyem az Úr elé, tagadjam meg mindet, esedezzem bocsánatáért, és kérhessem, hogy legyen Ő az életem Ura, költözzön a szívembe!

Az egyik legnehezebb, de egyben legcsodálatosabb élményem volt!

Éreztük a helyiségben a küzdelmet a lelkeért. **Amikor az okkult dolgokhoz értem, és Marcell fiammal átélt dolgokat keztem sorolni, fizikálisan fulladni kezdtem, és nem jött ki hang a torkomon.** Sokáig hagyta az ellenség a bűnöket sorolni, de a gyereket nem akarta adni. Megálltunk, sírtunk, levegőt vettünk, **majd győzött az Úr!**

Mintha a fellegekben jártam volna, úgy éreztem magam. **Kitakarítva egy élet felhalmozott bűnkamrája, és egy csodálatos új lakó költözött bele.**

Pár napon belül a gyerek elkezdte átaludni az éjszakákat, ami addig soha nem történt meg. Egy hét múlva felment egyedül a lakásban a felső szintre, és boldogan lerohant, hogy észrevettem-e, hogy nem félt és egyedül ment fel. Minden megváltozott mind a négyünk életében.

Mindig is hittem Istenben, és szerettem Jézust. De erről a szabadságról, békességről, boldogságról soha nem is álmodtam, és ha meséltek róla se hittem, hogy létezik. Hálás vagyok első sorban az Úrnak, aki már fogantatásom előtt eltervezett mindent, lelkészeinknek, családomnak, és nem utolsó sorban testvéreimnek, akik az úton támogattak, támogatnak, és tudom, hogy támogatni is fognak!

Megértettem, megéreztem és megtagadtam valamennyi okkult tudományt. Azt is megértettem, hogy nem kell mindent megérteni, hiszen hozzánk képest akkorá hatalmas rendeltetés az Úr, amit mi úgysem érthetünk, és értsük meg, hogy bőven elég, ha Ő érti. **Igyekszem hirdetni és másokkal is megértetni, aki ezekben benne van, hogy mennyire veszélyes, amit csinálnak.**

„Ezek az alkalmakon a racionális gondolkodás kikapcsolása történik, ugyanúgy, mint a meditációnál is, ami sajnos már keresztény körökben is terjed, pedig szörnyen veszélyes. A cél minél mélyebb, misztikusabb tudat alatti rétegekbe megérkezni. Isten az emberen kívül található, de ilyenkor magukban keresik Istent, a cél, hogy az ember maga is megistenüljön, ami már önmagában is bűn. Mindaddig próbálkoznak, amíg a saját gondolatok szétesnek, és helyükre lép egy misztikus tapasztalat.

Ekkor az őket inspiráló gondolatok, érzések, sejtések, információk befogadjává válnak. A cél, hogy kikapcsolják a racionális bal agyféltekét annak érdekében,

hogy azáltal a jobb agyfélteke intuitív érzékelését aktivizálja. Ezzel megnyílik az út a mélyebb tudati szintek előtt, és így mély pszichikai hatásokra és természetfeletti benyomásokra válnak befogadóvá. Elismert tény, hogy ilyenkor az agyfélteke mély réte-

geiből felemelkedhetnek jó, de rossz gondolatok is. Ezzel nyíltan bevallják, hogy fennáll annak lehetősége, hogy démoni hatalmak előtt nyílik meg egy kommunikációs csatorna. Előfordulhat tehát, hogy ezen alkalmak során démoni személyiségek, erők, hatalmak nem csak a résztvevőket, de rajtuk keresztül másokat is tönkretelhetnek. Lehet belőle rémálmodok sorozata, szorongások, félelmek, de lehet skizofrénia is.

Ezért roppant kockázatos mindez, és mindennek veszélyességéről sajnos sokan nem is tudnak, ha esetleg a következményeit már érzékelik is.

Mindez nem áll bibliai alapon. Akik ezeket a módszereket alkalmazzák, önkívületi állapotba kerülnek, de Isten jóváhagyása nélkül. Sehol a Bibliában nem találunk olyan felszólítást, amiben Isten bármilyen misztikus gyakorlatra hívna a hívőket. Ekkor nem a Bibliát tanulmányozzák, hogy megértsék Isten szavát és akaratát, amihez a racionális gondolkodás nélkülözhetetlen, hanem misztikus tapasztalatokra tesznek szert, önkívületi állapotban, transzban. Tökéletes lehetőséget adva a Sátánnak, megvakítva az emberi gondolkodást, hogy vezérelje őket, nehogy meglassák az evangélium világosságát.

És vajon miért is kellene hívőknek odafordulni egy sötét időszak misztikus gyakorlataihoz, amikor Istent éber, józan és bibliai módon imádkozhatjuk, a szavát szívünkben forgatva, imádva őt úgy, hogy nem vétkezünk ellene?”

(Ezt a bekezdést a Szeged-Újszegedi Református Egyházközség honlapján található, „A keleti meditáció és keresztyénség” című cikkből írtam át, az eredeti, teljes cikk az alábbi link felkeresésével olvasható: <http://www.ujszeged.ref.hu/bongeszo/meditacio>)

Az Úrhoz való visszatérésem (ez a szó is segítette, hogy miért is fontos, hiszen a bűnesethez képest ez az alkalom, a megtérés az Úrhoz való visszatérés) 2019 nyarán volt. Természetesen azóta számos dolog történt velünk. A gyerek valós problémáinak okát és

megoldásait is az Úr adta a kezünkbe, hiába kerestük annyi helyen, annyi éven át. Napról-napra gyönyörködünk benne, ahogy bennünk és a gyerekekben is munkálkodik Isten. És annyira fantasztikus, hogy nincs kétely, kihez forduljunk, ki uralja az életünket. Kérdések persze mindig voltak és lesznek is, ahogy nehézségek is. De a legcsodálatosabb, hogy ezen a földi hullámvasúton se fent, se lent, soha nem vagyunk egyedül, és ha egyszer visszafordíthatatlanul kisiklik is, akkor is tudjuk, hova „repülünk.”

„Vessétek le a régi élet szerint való ó embert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtetett.” (Ef 4,22–24)

Mária Magdaléna

**Amikor Jézus hét ördögöt
űzött ki belőlem,
és megkínzott lelkem
békeiséget talált, tudtam:
nagyon szeretem Jézust.**

**Amikor szívem elszorult
a kereszt tövében,
és torkom kiszáradt
és sírtam, zokogtam, tudtam:
nagyon szeretem Jézust.**

**Amikor utoljára még a sírjához
siettem, hogy a drága tetemet
bebalzsamozzam, tudtam:
nagyon szeretem Jézust.**

**De amikor a nevemen szólított
ott a kertben Ő, akit először
a kertésznek véltem, tudtam:
Ő nagyon szeret engem.**

Az Urat keressük!

„De én az Urat várom, a szabadító Istenben reménykedem: meg is fog hallgatni Istenem! Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha el-esem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom.” (Mik 7,7-8)

Lelkészcsaládban nőttem fel. Édesapám és édesanyám is református lelkészek voltak. Öten vagyunk testvérek. Vallásos család voltunk, vallásos szokásokkal, de az élő Istent sem gyerekkoromban, sem később az egyházi gimnáziumban, sem az egyházi egyetemen nem ismertem meg.

Mint lelkészgyerek állandóan hallottam az Igét, de igazán mélyre nem hatolt. Gyermek-istentiszteleteken, hittanórákon, cserkészként rengeteg reggeli, esti áhítaton vettem részt, de a lényeg nem jött át. Nekem ez mind sokszor csak valami fárasztó, kötelező szokás volt, a bibliai történetekre pedig meseként tekintettem. Bár hálával gondolok vissza a gyerekkoromra, családomra, szüleimre, a sok közösségi élményre, gyerekkoromban nem szerettem, hogy szüleim lelkészek, azt kívántam, bárcsak mi is normális család lehetnénk, és szüleimnek normális, „rendes” foglalkozása lehetne, mint az osztálytársaim szüleinek. **Gyerekként és kamaszként is úgy éreztem, és a környezetem, tanárok, nevelők is éreztették velem, hogy nekem mint lelkészgyereknek példásan kellene viselkednem.** Engem ez elriasztott, és egyre inkább arra vágytam, hogy szabad legyek ezektől a külső és belső elvárásoktól.

Egyetemre kerülve rögtön az első félév után halasztottam egy évet, Angliába költöztem, ott dolgoztam, de valójában menekültem is az otthoni valóság elől. 22 éves voltam, amikor édesapám szívinfarktust kapott, és 52 évesen meghalt. Legkisebb testvérem ekkor még csak 14 éves volt. Úgy éreztem, kihúzták a lábam alól a talajt. **Minden összedőlni látszott, ekkor eljutottam odáig, hogy ha úgy érzem, nincs földi támaszom, akkor kinyitom a Bibliát és elkezdek Istenhez**

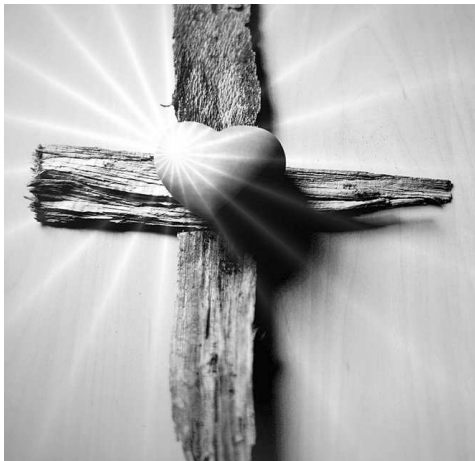
fordulni. Egy gimnáziumban tanult ének jutott eszembe sokszor ebben az időben az Ézsaiás 40,28 alapján: *„Ő a földkerekség teremője, nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen. Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.”* Ezt az Igét sokszor elővettem, átolvastam, és vigasztalódtam általa, de tovább nem mentem, nem eveztem a mélyre. Hogy ne omoljak össze a családomért érzett felelősség és aggodás miatt, a tanulásba menekültem, és később a munkába is. De mivel állandó békétlenség volt bennem, kénytelen voltam újra Istent keresni. Egy barátnőm akkor a budapesti Fasori Református Gyülekezetbe járt, ő hívogatott az istentiszteletekre. Ebben az időben véletlenül kezembe akadt Trausch Liza – „Liza néni” – önéletrajza. Nagyon szimpatikus volt az az őszinteség, ahogy a megtéréséről írt. Sok szempontból tudtam azonosulni Liza néni gondolataival, azzal, hogy mennyire nem értette a körülötte lévő hívőket. Én is a hívők között sokszor cinikus voltam, szenteskedőknek tartottam őket. Végül olyan nagy hatással lett rám a könyv, hogy Liza néni ebből az állapotából hogyan jutott el a biatorbágyi Misszió alapításáig, hogy 2014 nyarán, két hívő barátnő unszolására is, elmentem egy biai női csendeshétre. Itt rettenetesen szenvedtem. Első három nap folyamatosan azon gondolkodtam, hogy hazajövök, sok volt nekem. De azért magammal vittem a régi, még édesapámtól konfirmációra kapott Bibliámat. Első nap mindenki kapott egy igés kártyát, az enyémen János 5,6-ból ez állt: **„Szeretnél-e meggyógyulni?”** **Nem értettem: nem vagyok beteg, miből kellene meggyógyulnom? Nekem mindössze annyi a bajom, hogy haragszom Istenre és nem tudok hinni.** Később értettem meg, hogy de igen, a lelkem beteg és Jézus

a lelkem gyógyítója. Hatalmas belső vívódások után a hét vége felé részt tudtam venni két lelkigondozói beszélgetésen, ahol a haragomat ugyan le tudtam tenni, de a bűneimet még nem. A hét utolsó reggelén kérték, hogy az utolsó beszélgetős alkalomra mindenki gondolja végig, hogy mit végzett el benne az Úr. Ültem, meredtem magam elé: bennem nem sokat, mit mondhatnék... Ezt valljam be? Az nagyon hálátlan lenne, gondoltam, hiszen olyan nagy szeretettel vettek itt körül engem, figyeltek rám, imádkoztak értem. Többször elmondtam a héten, hogy nekem ez az egész olyan, mint a gyerekkori mesék, én ezt nem tudom így megélni, ahogy ők. És

különben is, most könnyű ebben a szerepetburokban lenni, de ha visszamegyek a világba, a régi életembe, akkor mi / ki fog engem megvédeni, hogy ne ugyanúgy éljek, mint azelőtt? Ezen az utolsó reggelen tanácsalanságomban elkezdtem a régi Bibliámat lapozgatni, teljesen céltalanul. Egyetlen könyvjelző volt benne, így ott is

nyílt ki. Nagyot dobbant a szívem, amikor elolvastam, mi van ráírva: „*Pajzsa ő a hozzá menekülőnek*”. Kikerestem az igehelyet: Példabeszédek 30. rész 5. vers. A teljes 5. vers így hangzik: „*Istennek minden szava színigaz, pajzsa ő a hozzá menekülőnek.*” Lefagytam. Mindkét kérdésemre választ kaptam. Arra, hogy hogyan higgyek a mesében, és arra is, hogy ki fog engem megvédeni. Sosem értettem azelőtt, miért mondja azt valaki, hogy Igét kapott az Úrtól, vagy egy bizonyos Ige milyen átformáló hatással volt rá. Itt megértettem. Szóhoz sem bírtam jutni. **Először életemben azt éreztem, hogy az Úr Isten személy szerint hozzám szól, nekem**

szeretne mondani valamit. Így indultam az úton, ezután tudtam igazán megérteni az egész evangélium lényegét és lerakni a bűneimet. Még sok lelki csatát vívtam főként a családommal, a gyülekezetbe való becsatlakozással és az egyedülállóságommal kapcsolatban. Hálás szívvel tapasztalom, hogy az Úr munkálkodik életem minden területén, még ha nem is pont akkor, amikor én azt elképzelem. **Az Úrtól kaptam hívő társat is. Igaz, sokszor voltam türelmetlen, és nem értettem, miért kell ennyit várnom, de az Ő időzítése tökéletes volt. Újra és újra megerősített Isten abban, hogy várjak, mert neki terve van velem.** Körül-

belül két héttel azután, hogy teljesen az Ő kezébe tudtam tenni a társkérdést, be is topant az életembe Laci. És az Úr terve valóban csodálatos, hiszem, hogy azért is kellett várnom, mert Ő hívő társat szánt nekem, és Laci megismerkedésünk előtt mindössze pár hónappal adta át életét az Úrnak. Házaságkötésünk után, négy évvel ezelőtt

költöztünk Főtra, itt született 3 éve kislányunk. Ebben az időben sokszor nehéz volt elcsendesednünk, közösségbe jönnünk, illetve a Covid is vegyes hatással volt ránk. Mi magunkban jól elvoltunk, de azért a közösségben megélt hit nélkül nem volt az igazi. Mivel akkor nemrég költöztünk ide Főtra, nem ismertünk sok mindenkét, így emiatt is nehezebb volt kapcsolódni a gyülekezethez. Tavaly tavasszal a családukból történt két veszteség után nyárra mélyre kerültem lelkiileg. Istennel is közönyös lettem, úgy vélem, depresszióközeli állapotba kerülhettem. Nem olvastam Igét, nem igyekeztem közösségbe menni, és ha hívő barátok Igével próbáltak

bíztatni, az egyenesen idegesített. Ekkor jött elélem ez az Ige: „*De én az Urat várom, a szabadító Istenben reménykedem: meg is fog hallgatni Istenem! Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom.*” (Mik 7,7-8)

Újra csak az tudott kigyógyítani, hogy az Urat kerestem, közösségbe mentem, más foglalatosságok, tévutak helyett.

Azért is tartottam fontosnak az előbbi Igét, mert újra elélem hozta Isten egy testvér által. Említettem neki, hogy bizonyoságtételre kértek, de alkalmatlannak érzem magam rá, sőt hiteltelennek is, hiszen tavaly nyáron talán hónapok is elteltek anélkül, hogy igazán elcsendesedtem volna Isten előtt. Erre ő mondta, hogy „*De Ági! Elesünk és felkelünk.*” És idézte Mikeásból: „*Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom.*”

Vikár Ágnes

Ne engedd, hogy a Sátán eltakarja előled a kegyelmet. Akármennyire is meggondolatlan voltál, bármilyen messzire is jutottál Istentől, számolj szeretetével! Örülj neked, ha visszatérsz hozzá.

Rémülj meg az elkövetett bűn felett, – de ha kételkedsz szeretetében, hogy kész megbocsátani, akkor megbántod Őt. Ő szeret téged, mindvégig szeret. Beszéljess sokat Jézussal! Törekedj arra, hogy vele járj! Hú barátod Ő. Ne elégedj meg kevesebbrel, keresd a lélek mély, bensőséges közösségét vele, aki szeretett és megmosott téged bűneidből vére által!

J. N. Darby

„Tollaival betakar téged...”

Néhány gondolat a Böjt első vasárnapján elhangzott ígírtetés kapcsán:

„*Aki a Felséges rejtekében lakik, a Mindenható árnyékában pihen, az ezt mondhatja az Úrnak: Oltalmam és váram, Istenem, akiben bízom! Mert ő ment meg téged a madarász csapdjától, a pusztító dögvésztől. Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűsége. Nem kell félned a rémségektől éjjel, sem a suhanó nyíltól nappal, sem a homályban lopódzó dögvésztől, sem a délben pusztító ragálytól. Ha ezren esnek is el melletted, és tízezren jobbod felől, téged akkor sem ér el. A te szemed csak nézi, és meglátja a bűnösök bűnhődését. Ha az Urat tartod oltalmadnak, a Felségest hajlékodnak, nem érhet téged baj, sátradhoz közel sem férhet csapás. Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon...*” (Zsolt 91,1-11)

Az idei böjt teljesen más hangsúlyokat hordozva kezdődött, mint a korábbiak. A járványos időszak csillapodó lengéseit sem hagytuk igazán magunk mögött, és megindult egy heves öldöklő háború a keleti szomszédunkban, ami a borzalmaival átszővi a hétköznapiakat, és rángatja a világpolitikát és a gazdaságot, bizonytalanságba, s háborús készülődésbe taszítva – leginkább – Közép-Kelet Európát. Sok helyen háborús retorika lett a meghatározó, s látva a harcok elől menekülők arcát, személyes tragédiáit, az ember úgy érzi, valami nagyon közel került. Valami, amit a történelemkönyvekből ismerhetünk, valami, amit édesapám elbeszéléseiből hallottam, aki közel hozta azt az időszakot az ő személyes történeteivel. Egy furcsa, beteges, önmagából kifordult háborús korszakot, ami minden nehézség, pusztító erő és nyomor ellenére élt a remény, volt imádságos élő hit, élet, megmaradás és megtartatás.

Különös gondviselés, hogy erről a megtartásról hallhattunk böjtfő vasárnapján a 91. zsoltár alapján Sebestyén Győző nagytiszte-

letű úr igehirdetésében.

Az Ige tolmácsolásában, több oldalról való megvilágításában rendkívül fontos gondolatok hangoztak el, mindaz, amitől még inkább élő és ható az igei üzenet. Az ember csak hallgatja, figyeli és önkéntelenül megelevenednek a saját életéből előtörő emlékek, a személyes történet, az Igével kapcsolatos saját jelen, amelyek párhuzamos vagy továbbgondolásra, gondolkodásra készítik.

A prédikációt hallva felsejlik a múlt, s furcsa meglátni mennyire valós ígéret Istentől a 91. zsoltár. **Amikor visszatekintünk saját életünkre, és felfedezzük az Úr oltalmazásának a bizonyítékait, a szárnyai alatt való védelmet, a szabadítás ajándékát, ahogyan hordozott és hordoz minket, már az önmagában letaglózó, megható és döbbenetes egyben.** De ha az előző vagy az utánunk következő generációk életében is látható mindez, amiről a zsoltáros beszél, azért még inkább hálásak lehetünk, és még teljesebb képet kapunk a kijelentésről.

Édesapám gyermekként megélt háborús emlékei, emlékezetes elbeszélései, történetei elevenednek meg szintén az Ige, az igemagyarázat és napjaink történetében.

Ő boldogan mesélt mindarról, ami az első eszmélése-emléke óta történt vele, a családjával, rokonokkal, szomszédokkal, a faluval. Isten munkájáról, a mérhetetlen kegyelemről és háláról, életről, halálról. Történeteit és emlékeit a II. világháborúval kapcsolatban nem hatásvadász módon, s nem a borzalmat nagyító alá helyezve, hanem hálával, az isteni és a jó értelemben vett emberi mozza-

natok kiemelésével mondta el.

„Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon.”

Tőle tudjuk azt is, hogy amikor az oroszok – szovjetek – bevonultak Főtra, muszáj volt a pincében megbújni és várni. Várni az embertelen tombolás végét, a leigázó vérszomjas és alantas ösztöneinek csillapodását. Édesapám majd hét éves kisgyermekként kuporgott a házunkhoz közeli rokonság

légvédelmi helyiségnek is alkalmas pincéjében. Édesanyjával – nagymamával –, nővérével és rokonokkal körülvéve, imára kulcsolt kézzel várva, mi lesz a következő percben. Egyszer csak nyílt a pinceajtó, s a fény besűrűsödésével egy géppisztolyos katona árnya jelent meg a pince falán. Csőre töltött fegyverrel oroszul kiabálva közelített lefelé lépkedve a lépcsőn. Leérve a pincébe vérben forgó szemmel próbálta kivenni a félhomályban, kik és hányan vannak odalent, s mikor kell meghúznia a ravaszt. Ám hirtelen észrevett egy előtte álló kisgyermeket, édesapám három éves unokaöccsét, aki kíváncsian totyogott oda, s nagyra nyílt ártatlan szemekkel nézett a katonára. A „muszka” hátra forgatta a fegyve-

rét, és boldogan felkapta a kicsit, s vidáman nevetgált rá, mert – mint kiderült – nagyon szerette a gyerekeket. Eltűnt az ellenség a szemében, ott már nem kereste, és nem is esett bántódása senkinek...

Édesapám gyermekkori visszaemlékezéseiből tudjuk szintén, miként ütötte át a német tűzérési gránát a ma is álló házunk tető- és födémszerkezetét, s a hátsó szoba díványába

fürödve állt meg. Hosszú percekig nem látak semmit a portól, csak feküdtek hasra vágódva a háziak. Nem robbant fel, és nem is sérült meg senki... A II. világháború végéhez közeledve Fót már a „felszabadító” szovjet hadsereg kezén volt, azonban Budapesten javában folytak a harcok a német egységekkel, és valószínű, hogy onnan érkezett a küldemény, amely pihenni tért a rozoga, fekvő alkalmatosságon. Dédapám egy arra sétáló orosz katonát kért meg, hogy nézze csak meg mi történt azzal a bombával. De a „szakértő” nemes egyszerűséggel csak kihasználta az udvarra az egyetlen épp ablakon keresztül a gránátot, amely nagyot huppant az udvaron, de akkor sem robbant. Így hát több szakértelmet nem keresve az ügyben, jó mélyre elásta a dédi, az udvar egy félreeső zugában...

Néhai Sipos Ete Álmos nagytiszteletű református lelkész visszaemlékezését idézném ide röviden, amit jó régen láttam a televízióban, s foszladozó emlékeimből az ide vágó lényeg tudom csak felidézni, ahogy Álmos bácsi testvéreivel együtt elevenítette fel a II. világháborús múltat egy dokumentum-interjú műsorban. Az előbbihez hasonló körülmények között várták szintén a sorsukat a pincében, aggodalommal a szemekben, s a fentről beszűrődő hangokból lehetett tudni, miféle rémségeket művelt a megszálló – vagy felszabadító – szovjet hadsereg első hulláma nagyrészt alkoholos állapotban. Hamarosan elértek hozzájuk is, s hóbörögve, ordítózva tépték fel az ajtót, és indultak dűlásra készen, mikor hirtelen meghallották felzendülni alulról a pincéből a 90. zsolnárt: **„Tebenned bízunk eleitől fogva, Uram, téged tartottunk hajlékunknak...”** A lerészegedett horda meglepetten torpant meg. A gonoszágukat, az örületüket felülírta valami. Úrrá lett rajtuk valami vagy inkább Valaki... s békén hagyták a pincét és az ott kuporgó és éneklő Sipos családot.

Hosszan lehetne még idézni hasonló történeteket abból az időszakból és a korábbiakból

és későbbiekből egyaránt. Mindegyikben **tetten érhető Isten megtartó kegyelme, ami évtizedekkel – évszázadokkal, évezredekkel – előre lát, és elhív az Ő tervének megvalósítására, s oltalmat ad, tollaival betakarva véd, s megtart.**

„Ő megőriz, az oltalmában állsz. Vagy kitől várod az oltalmat?” – hangzik tiszteletes úr ígéhirdetésében a kérdés, s a gondolatvillanásnyi párhuzam bizonyosságával is jó tudni, jó látni a választ. Még inkább, mivel igazán a lelkünkért folyik a harc az örök hadszíntéren, és a közelünkben lévő háború pusztító ténye ráerősít a félelmekre, s az aggodalmakra. **A félelem nem jelent menedéket, csak kiszolgáltatottságot, s pajzs és oltalom nélkül veszteségé válunk,** már a háborús kommunikációt meghallva is. Nem vagyunk könnyű helyzetben, mert mindenhol érkezik a hírek, s az Istentől kapott védelem minden tekintetben fontos.

Mert ígéretünk van a Felséges rejtekében lakni, a Mindenható árnyékában pihenni. Ígéret a megmentésünkre, a megváltásunkra és a megtartatásunkra.

A jó hír, hogy az ígéret már beváltott ígéret, s Krisztus váltságán keresztül elvégeztetett számunkra is. S megnyílt az igazi humanitárius folyosó az életre igyekvőknek a megtartó, tollaival takaró Menedék oltalmába...

Elek István

Bízzál Isten ígéreteiben

El nem hagylak téged! – Józs 1,5

El nem feledkezem rólad! – Ézs 49,15

El nem hagylak téged! – Zsid 13,5

Megsegítek! – Ézs 41,10

Megvigasztallak! – Ézs 66,13

Megerősítelek! – Ézs 41,10

Tudtodra adom,

mit cselekedj! – 1Sám 16,3

Keresztény a földön

Amikor Isten megteremtette a földet, az emberekre bízta (1Móz 1,28 és 2,15). Egymásra bízott embert és embert is (1Móz 9,5). Mikor pedig egyesével megvált és újjáteremt minket, megújítja ezt a két felelősséget is (Péld 12,10; Gal 6,1). Hiszen a teremtésünkben és az újjászületésünkben is olyan ajándékot kaptunk, amit muszáj megélnünk – és megosztanunk. Másoknak is meg kell hallaniuk az evangéliumot, amiben hiszünk! A hitben pedig, amit kaptunk, legyünk igaz emberek: ne felejtjük el, hogy Krisztus megszabadított a bűneinktől, és éljünk is az elhívásunk szerint (2Pt 1,3-9; Ef 4,1)! Ha ezt tesszük, megerősítjük a bizonyágtételt, amit Jézusról teszünk, ha pedig szolgálunk is másokért, valóban megéljük azt (Ef 2,10; Gal 6,10). Sívá és világossággá rendelt Isten. De ezt a szerepet csak úgy tölthetjük be, ha az Ő kegyelme és közelsége a biztos alapunk, és engedjük, hogy nap mint nap az Ő Lelke és Igéje vezessen (Róm 8,14; Zsolt 119,105). **Az én figyelmemet most arra hívta fel, hogy nem csak az egyes emberekért, hanem a társadalmunkért és a természetért is felelősek vagyunk (Jer 29,5-7). És ennek az érdekében akár a teljes életvitelünket felül kell vizsgálnunk.**

Jézus életén azt láthatjuk, hogy nem csak a legnagyobbat, a keresztet hordozta engedelmesen, hanem egész magatartásában szolgaként állt a tanítványok elé, bár Uruk volt és Mesterük (Lk 14,14). Az apostolok és az első keresztények pedig követték a példáját. Teljes szabadsággal osztották meg egymással a javaikat, és minden nap időt fordítottak a közösségre és az Ige tanulására (ApCsel 2,44;46 és 4,32). De Jézus, ha kellett, a tanításban szót emelt a nép és a vezetők helytelen szokásai – a templom helytelen használata, a hagyományok túlbecsülése, a szegények kihasználása – ellen is (Lk 19,46; Mt 23,23; Mk 12,1-12;40). A próféták még többször felszólaltak a társadalom ügyeiben. Nem

féltek meginteni a részrehajló bírakat, a népet kisenmiző előljárókat és a nép lelki életét elhanyagoló vezetőket (Jer 22,2-3; Ézs 10,1-2; Ám 5,10-11 és 6,3-5; Ézs 56,10). **Az Ószövetség utolsó ébredésének munkása, Nehémiás pedig éppen azt kapta feladatul, hogy Jeruzsálem falait, a nép szétesett mindennapi életét állítsa helyre (Neh 2,3-5). Amíg a falak és a kapuk nem épültek meg, sem biztonságban nem voltak, sem a szombat, sem a templomi élet nem volt a helyén (Neh 7,72, 13,19).** A hit hősei nem egyszer teljes mértékben szakítottak korábbi életvitelükkel (1Móz 12,1-6; Neh 13; Mt 4,18-22), és gyakran nem csak magánéletükben, hanem a társadalom működésében is megtérésre szólították fel a népet.

A mi helyzetünk sem más. A társadalom, amiben ma élünk, nem Isten szövetségese – de az apostolok idejében sem volt az! Pál a római alattvalóknak parancsolta, hogy osszák meg egymással javaikat és bánjanak testvéreikként a rabszolgáikkal (Ef 4,28; Filem 16-17). Isten korábbi szolgálói is számtalanszor ítélték meg pogány népeket és vezetőket (Ám 1,3-2,3; Náh 3,1-4; Dán 4). És a későbbiek sem csak egyházi ügyekkel foglalkoztak. Kálvin János hatalmat kapott, hogy hasson Genf életére, ezért nem csak a tanítással foglalkozott, hanem a városi törvények

meghozatalához is hozzászólt. Számos törvény és reform kötődik néhány 18-19. századi claphami angol keresztény társadalmi szerepvállalásához is – többek között a rab-szolgaság megszüntetése a Brit Birodalomban vagy a közoktatás és a munkások jogainak előremozdítása. **A Szentírás és az egyház sok szolgálja bizonyítja: van helye a társadalom és a mindennapok kérdéseinek a bizonyítástétel mellett, és van értelme a világ jobbításán is fáradozni.**

Több ilyen feladat közül nekem a **teremtésvédelmet** kell kiemelni. Isten szereti és fontosnak tartja a természetet (Jón 4,10-11; Zsolt 104,13-14 és 26-27; Mt 6,26 és 28-29; Lk 12,6-7), mi viszont nem töltjük be a gondnok szerepét, amit nekünk szánt. Még a földművelést sem a természettel együttműködve végezzük – és ezzel annak sok kárt, magunknak pedig fölösleges munkát okozunk. Az egész emberiség és benne a mi életvitelünk tagadhatatlan pusztítást okoz az élővilágban, de Isten nem csak ezért helyezte a szívemre ezt a problémát. Azért is tette ezt, mert ez a pusztítás szorosan összefügg az emberek jólétével és a gyülekezeti élettel is. Mert nem az okoz válságot a természetben, hogy lovas kocsi helyett autónk van vagy postagalamb helyett okostelefonunk. Igen, számítanak az eszközeink, de a probléma forrása nem technológiai, és megoldást sem fog hozni semmilyen technológiai innováció. **Az igazi válság a közösségeinkben és az értékrendünkben van. Gyarapodás és rohanás – erről szól a gazdaság és a mindennapok. Vagyonelvű és elidegenedett társadalomban élünk, ami ugyanolyan kevésre becsüli természeti környezetét, mint az erkölcsi értékeket.**

És te, Testvér, miket tartasz értékesnek? Mire fordítod az időd és az erőd legjavát? És mi az, amire valóban szükségünk van? Ha hiszünk az Igének, akkor „*valójában csak egyre*” (Lk 10,42). Jézus azt akarja, hogy mindannyian bőségben éljünk egymással és a természettel együtt (Jn 10,10; Zsolt 104). A

Bibliában gazdagon tanít is erről a bőségről: a kincsekről, amit a Lélek terem bennünk (Gal 5,22-23), és a megelégedett kegyességről. Int, hogy elégedjünk meg azzal, ha van élmünk és ruházatunk (1Tim 6,8). Felszólít, hogy ne gyarapodást keressünk, hanem pótoljuk ki egymás hiányait (2Kor 8,13-14). Az első keresztényekben is Isten Lelke volt: ők pedig vagyontuk és otthonaikat is megosztották egymással, és napról napra mindnyájan egy lélekkel együtt voltak (ApCsel 2,42-47). **Isten mindent ismert, amire az embernek és a gyülekezetnek szüksége van. Az embernek élelemre (ételre, vízre és levegőre), ruházatra, otthonra, közösségre, célra és békességre. A gyülekezetnek pedig Igére, szeretetre, együtt töltött időre és kölcsönös gondoskodásra. Ahogy ma élünk, az egyik célra sem alkalmas.**

Két öngerjesztő folyamat közül választhattunk. Ha igazodunk a világhoz az életvitelünkben, akkor romboljuk a természetet, és egyre csak a saját erőnkre támaszkodunk – eközben pedig nem csak a természettől távolodunk el egyre jobban, hanem a testvéreinktől is. **Mert ha a Lélek egy is, testben élünk: amilyen a lelki közösségünk, olyan a testi is, és amilyen a testi közösségünk, olyan a lelki is.** Hiszen ki mutathatja meg a hitét cselekedetek nélkül (Jak 2,14-26)? Csak ugyanazt a napot használhatjuk a közösség éltetésére, mint a megélhetésünk munkájára. Ha megújult értelemmel Isten akaratahoz igazodunk, akkor nem rohanunk tovább, hanem a valódi szükségleteink betöltését keressük. Ehhez egyre inkább a természetből kell élnünk és kapcsolatban vele, vigyázva rá. És ekkor egyre közelebb dolgozunk egymáshoz is, sőt egymás erejére és gazdagságára: a gyülekezetre támaszkodunk. Ezért olyan fontos a teremtésvédelem. Ezért ez a válasz a környezeti válságra, és ezért van erre égető szüksége a társadalomnak – és a gyülekezetnek is.

Hogy hogyan? Azt nem megmondani, ha-

nem közösen felfedezni szeretném – bár természetesen utánajártam és van elképzelésem.

Ezért **kérem, hogy a testvérek vegyenek részt a teremtésvédelmi alkalmakon**, amelyeket feltüntetünk a közösségi ház bejáratánál, és amelyek hirdetésre is kerülnek vasárnaponként, és kísérjék figyelemmel a következő két felületet: www.fotiterved.hu és facebook.com/Teremtésvédelem-Fóton-109327467345539 !

Ifj. Kertész Gábor

Ha nem teszek semmit sem...

**Most nem sietek, most nem rohanok,
most nem tervezek, most nem akarok –
most nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten!**

**Most megnyugszom, most elpihenek,
békén, szabadon, mint gyenge gyerek
és nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten!**

**S míg ölel a fény és ölel a csend
és árad belém és újjáteremt, –
míg nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten,
új gyümölcs terem, másnak terem –
érik csendesen erő, győzelem,
ha nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.**

T. E.

Isten és a szerencsejáték

A hatodikos hittanosokkal Isten Tízparancsolatát vettük át pontról pontra, színről színre. Az utolsó parancsolattal kapcsolatosan a gyerekek által felmerült az „Isten és a szerencsejáték” kérdése. Válaszaik, megnyilvánulásaik után kíváncsi voltam nem csak az ő véleményükre, hanem a szülők álláspontjára is ebben a témában, így házi feladatként azt kértem tőlük, kérdezzék meg őket is. Természetesen én szintén igyekeztem biblikusan felkészülni. Miután a következő órán megvittattuk a különböző válaszokat, hozzáállásokat, úgy láttam, érdemes lenne megosztani a gyülekezet szélesebb csoportjával is azokat az Igéket, írásokat, melyeket a témával kapcsolatosan találtam. Így a következő sorok elsősorban nem az én személyes véleményemet mutatják be, hanem amit olvastam és kigyűjtöttem.

Kezdjük azzal, hogy a szerencsejáték fogalmát be is lehet szűkíteni, de nagyon is ki lehet tágítani. Egy dolgot azonban itt is ki lehet jelteni: a megfelelő válasznak józannak, árnyaltnak és összetettnek kell lennie, na meg persze biblikusnak.

Az újszövetségi kereszténységtől távol kellenie álljon az a fajta ítélkező beállítottság, gyakorlat, ami sok keresztyénre jellemző, miszerint neki kell megítélnie a világon mindenről, hogy az bűn-e vagy sem. Pál világosan fogalmaz: „*Tudom és meg vagyok győződve az Úr Jézusban, hogy semmi sem tisztátalan önmagában: hanem bármi annak tisztátalan. aki tisztátalannak tartja.*” (Róm 14,14) Ez evidens, és talán így lehet legegyszerűbben alátámasztani azt, miszerint a szerencsejáték önmagában nem lehet bűn és nem is rossz dolog. Akárcsak a foci, a sakk, a színház, a mozi vagy az alkoholfogyasztás, illetve az egymás közötti társas- és kártyajáték sem. Az előbb megnevezett fejezetben jut el Pál ahhoz a fontos kijelentéshez is, miszerint: „*Ami pedig hitből nincs, bűn az.*” (Róm 14,23) Ehhez hasonló igazság az

is, amit egy másik levelében olvasunk: *„Minden szabad nekem, de nem minden használ.”* (1Kor 6,12a) Nagy szabadság tehát, amit Istentől kaptunk, így nem mindegy, mit kezdünk ezzel. Mivel a szerencsejátékok nagy része alkalmas arra, hogy az ember függőségbe kerüljön tőlük, ezért nem árt az óvatosság. Összességében ki lehet jelteni: **Isten többek közt azért szeretne megóvni ezektől, mert kárt okozhatnak nekünk.** Ő pontosan ismeri emberi természetünket, ezért igyekszik minden olyan dologtól megóvni minket, melyeknek a következményeit képtelenek vagyunk reálisan felmérni.

Annak ellenére, hogy több helyen olvashatunk a Szentírásban sorsvetésről (pl.: Józsué sorsvetéssel döntötte el a törzsek helyét az új hazában, vagy Júdás utódját is ezzel a módszerrel választották ki), a szerencsejáték vagy sorsolás sohasem szolgálta a szórakozást, nem jelentett egy helytálló gyakorlatot Isten követői számára. *„Az ember végzi a sorsvetést, de mindig az Úrtól való a döntés.”* (Péld 16,33)

A szerencsejáték önző célja: munka nélkül megszerezni azt a pénzt, amit mások elvezítettek. Vagyis mások kárán gazdagodj meg?! Amikor egy játékos beleéli magát abba, hogy nyerni fog, tulajdonképpen abban bízik, hogy majd ő kapja meg azt a pénzt, amit más emberek „belefektettek”. A Biblia ezzel szemben azt mondja: *„Ne keresse senki a maga javát, hanem a másét.”* (1Kor 10,24) És a Tízparancsolatban pedig ez áll: ne kívánd, ami a másé!

Külön ki szeretném emelni a szerencsejátékok egy speciális fajtáját: a lottót. **A Szentírás konkrétan a lottózástól nem, csak az általa gerjesztett vágytól óv,** ami viszont gyakran jellemző a lottózó emberre: **a hirtelen jött gazdagság elérésére való törekvés munka nélkül.** *„Aki munkálja az ő földjét, megelégedik étellel; aki pedig hiábavalóságok után futkos, megelégedik szegénységgel. A hívó ember bővelkedik áldásokkal; de aki hirtelen akar gazdagodni, büntetlen nem*

marad.” (Péld 28,19-20) Isten azért int tehát a hirtelen meggazdagodás vágyától, mert ezzel büntetést vonhatunk az életünkre. Még ha – tegyük fel – eredeti célunk jó is lenne a nyereség felhasználásáról, a végeredmény esetleg mégsem jó lesz, mivel kárt fogunk miatta szenvedni.

És nem azért, mert a gazdagság eredendően rossz, hanem mert a hirtelen jött nagy vagyonnak olyan hatásai lehetnek az életünkre, amelyek eltávolíthatnak, elfordíthatnak Isten hűségét követésétől. Az ilyen ember a boldogulását valójában már nem Istentől várja, hanem a pénztől, a gazdagságtól. Ezzel azt „hirdetve”, hogy Isten önmagában nem képes őt sikeressé, boldoggá, elégedetté tenni. Vagyis nem lehet őszinte kapcsolata Istennel, ezért lesz elfordulása, eltávolodása az Atyától.

Ehelyett Istennek az az akarata: tanuljuk meg az életünket rábízni. Az aggodás és az értelmetlen dolgokra való vágyakozás helyett pedig az Ő gondviselésében élni. Ha azért vágyakozunk a lottónyereseményre, hogy legyen miből jó célokat elérnünk, tévúton járunk. Isten másképp gondolkodik: **ha jól tudsz sáfárkodni azzal, amit Istentől kaptál, úgy megáld téged,** mert „aki kevesen is hű, a sokon is hű az.” Hiszen nem véletlenül élünk ma olyan világban, ahol az emberek nagy többségének dolgozni és izzadni kell a napi betevő falatért. Isten akarata volt ez a bünbeesést követően: *„Az embernek pedig ezt mondta: Mivel hallgattál feleséged szavára, és ettől arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél, legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben! Arcod verejtékével eszed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél.”* (1Móz 3,17-19a)

Isten az életünk minden területén meg akar áldani minket, de nem mindenáron, mivel Ő mindennek látja már előre a következményét. Érdemes megfigyelni, hogy valahányszor gazdag és megelégedett emberről olvassunk a Bibliában, azt látjuk, hogy ezeknek az

embereknek nem az ölébe hullott a „siker”, hanem munkájukat és Isten iránti engedelmességüket jutalmazta, illetve sokasította meg az Úr. „*Izsák ezután vetett azon a földön, és százszorosát aratta abban az esztendőben, úgy megáldotta őt az Úr.*” (1Móz 26,12) Isten azt szeretné, hogy a Vele való járásban, és abban a hitben élj, miszerint Ő képes megáldani és gondot viselni rólad. Valamint ne felejts el hálát adni annak, akinek köszönhetsz mindent. Jézus is arra hívta fel az emberek figyelmét: „*Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészt, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészt meg, és ahol a tolvajok sem ássák ki, és nem lopják el. Mert ahol a kincséd van, ott lesz a szíved is.*” (Mt 6,19-21) Ámen

Forrásanyag: izzoerc.webnode.hu/news/isten-es-a-lotto-szerencsejatek-keresztény-szemmel-es-gotquestions.org/Magyar/szerencsejatek.html

Ambrusné Xénia

ELÉGEDETT EMBER

**Boldog ember, aki megvan elégedve,
aki elégedett, annak van jó kedve.**

**Ajka nem ejt panaszt, próbás utak miatt,
derűben - borúban, követi az Urat!**

**Elégedett ember Jézus tanítványa,
elégedettség érzés, az Ő adománya.**

**Elégedett szívvel ám csak azok járnak,
kik már polgárai mennyei világnak!**

**Lehetsz te is boldog, elégedett ember,
ha majd új szívet nyersz, amely Jézusért ver!**

**Bár volna minél több elégedett lélek,
ajkán - panasz helyett - zengne hálaének.**

**Már most kezdhette az mennyei életet,
amelyben mindenki boldog, elégedett.**

Pecznik Pál

Az Úr szeret

Sokszor gondolkodunk azon, hogy miért élünk a Földön, mi dolgunk van itt, mi a célunk? Miért teremtett Isten...?

Kisgyermekként nem gondolkodunk ezen, csak az a fontos, hogy biztonságban érezzük magunkat a szüleink mellett, és szeressen anyá és apa. Semmi más nem számít. Még nem kell törődnünk a világban körülöttünk zajló eseményekkel: egy Covid-járvánnyal, vagy egy háborúval a szomszéd országban.

Néhány hónapja volt egy álmom. Úgy gondolom, azért adta az Úr, hogy megosszam mindenkivel. Halljátok hát meg! Pontosan a berekfürdői csendeshét után nagyon különös álmom volt: az a fajta, amiről az ember azt hiszi, hogy valóban megtörténik. Hatalmas erővel megindult a Föld. Hullámmáni kezdett minden, az utak szétrepedtek, gigantikus szakadékok keletkeztek, nagyon félelmetes volt... Mindezt a megszokott helyeken éltem meg, éppen a főti Vörösmarty téren voltam, ahol nap mint nap többször is megfordulok. Éjszaka volt, kitört a pánik.

Mindenholnán rémült emberek rohantak egyik irányból a másikba, kezükben különböző holmikkal, amiket még utolsó pillanatokban magukhoz vettek. Valaki a gyermekei kezét fogta, úgy futott. De olyat is láttam, hogy a főút közepén egy asztali számítógép mellett négyen-öten lökdösődtek, teljesen el voltak merülve a játékban, fülükön fejhallgatóval, és észre sem vették, hogy mi történik körülöttük. Bele voltak merülve a virtuális „valóságba”. Találkoztam ismerősökkel, akik egy-egy élethelyzetben mellém sodródtak, fontos iratokat próbáltak menteni a Polgármesteri Hivatalból. Egy családi ház jött velem szemben, aminek a padlásán át tudtam menni. Retegő emberek kuporogtak ott. Tudtam, hogy visszajött Jézus. Bár még nem láttam Őt, de tudtam. Hirdettem is a menekülő embereknek, hogy itt az utolsó lehetőség a megtérésre, de senki nem figyelt rám. Próbáltam kiáltani nekik, hogy ne féljete, fo-

gadjátok el Jézust Megváltótoknak, és akkor nem lesz semmi baj! Megmenekültök! Itt van Isten velünk most is, nem vagyunk egyedül!

Emlékeztek rá?! Azért halt meg Jézus a kereszten, hogy Ti is élhessetek! Higgyétek már el! Akkor nem nyelhet el a föld... Mindjárt elmúlik az óra!!!

Egyszer csak előre néztem és láttam leomlani a templomot. Dőlték a darabjai. Az egész lenyűgöző volt és egyben félelmetes is. Arra gondoltam, hogy vajon mi lehet most a szeretteimmel, családtagjaimmal. Tudtam, hogy Ők is most ebben a helyzetben vannak, de mégis békességem volt, amikor rájuk gondoltam, nem kellett aggódnom értük.

Ekkor megértettem, hogy **ha egyszer eljön az idő, semmit sem vihetünk magunkkal a földről, csak egyedül a szeretetet. Jézus szeretetét** (vagy annak a hiányát). Azt az érzést, amit itt megtanultunk, megéltünk. Ahogy egymással viselkedtünk, amiket együtt végig csináltunk, ahogy egymáson segítettünk, ahogy a szeretteinkkel vagy ismeretlenekkel bántunk.

Isten hatalmas! Minden az Ő kezében van! Nekünk semmink sincs, csak a szeretetünk, a hitünk és a reményünk, hogy egy ilyen helyzetben az Úr megtart minket és

a tenyerén hordoz. Például amikor az életünkben kicsúszik a lábunk alól a talaj (még ha nem is a föld indul meg), nehézségeink adódnak vagy valaki nagyon beteg lesz a családban, talán el is veszítjük egy láthatatlan vírus miatt egy világjárványban. De lehetünk egy háború kapujában is, egyedül nem fogjuk tudni, hogyan tovább. Csak a kétségbeesés lesz bennünk. Itt véget ért az álom.

A mi Atyánk viszont itt van velünk. Tudom onnan, hogy csodálatos dolgokat adott: a teremtet világot, nagyszerű embereket melém, barátokat, munkatársakat, egy nagy családot, drága gyerekeket, szeretető szívű társat. Isten átsegít a nehézségeken és sok örömet is ad. Csak kérnünk kell Tőle! Adjuk át magunkat gyermeki hittel!

Végül újra kérem a mennyei Atyám gondoskodását és áldását egy édesapára, nagypapára, aki most egy nagy műtét és több hetes rehabilitáció előtt áll. Adjon neki teljes gyógyulást, mert nagy szükség van még rá, hisz már úton van a hatodik unokája. Kérem, hogy legyen a családdal, hogy adjon nekik erőt és kitartást! Ámen.

Legyen mindenkinek áldott a feltámadás ünnepe!

Balogh Judit

Imádkozzunk – az imádság szolgálat és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- Urunk minden munkásáért, aki nehézségben van;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgáltók kitartásáért;
- óvodánk épüléséért-építéséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozókéért;
- az egyházi oktatási intézményekért, az órbottyáni szeretetotthonért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért, a gyermekek között végzett szolgálatért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekarunk jövőjéért;
- a kislagi gyülekezet testi-lelki épüléséért;
- egyházunk és egyéni lelki életünk megújulásért, a missziói munkákért;
- Isten megtartó kegyelméért a pandémia időszakában is;
- a házaspárokért, a gyermekáldásra vágyókért;
- a gyászolókért, a megkeseredett szívűekért;
- a magyar népért, országunk jövőjéért, vezetőiért;
- a szomszédban zajló háború megszűnéséért.

örömHírlap
A Fót-Központi Református
Egyházközösség Folyóirata

Felelős szerkesztő:
Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.
Tel.: (27) 632 540
Mob.: (30) 638 4723
www.fotiref.hu
hivatal@fotiref.hu

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
de. 8–12h és du. 14–18h között,
valamint istentiszteletek után.

*Következő számunk
nyáron jelenik meg.*

*A lapot önkéntes adományokból
tartjuk fenn.*

Állandó alkalmaink ⌚

Vasárnap	10:00	Gyülekezeti istentisztelet
	10:00	Gyermek-istentisztelet (4 csoportban: 3-5, 6-8, 9-11, 12-14 évesek)
Szerda	9:00	Bibliaóra
Csütörtök	18:30	Imaóra
Péntek	16:00	Friss ifi
	18:00	Reflekt
	18:00	Nyitott kör
Minden csütörtökön	8:00	Fiatalasszonyok imaköre
Minden második csütörtökön	9:30	Baba-mama kör
közbenső héten	9:30	Hitmélyítő mamakör
Minden hónap első keddjén	18:30	Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén	17:30	Női óra
Minden hónap utolsó vasárnapján	16:00	Házassággyondozó alkalom

Énekkari próbák

Szólampróbák:

szoprán - hétfő 18:00 alt - hétfő 18:45
tenor - hétfő 19:30 basszus - hétfő 20:15

Összpróba: szerda 18:30

Hálaénekkar próbája: csütörtök 17:00

Zeneovi: csütörtök 16:15

1+1% FELHÍVÁS!

*Elérkezett a 2021. év
adóbevallásának ideje,
éljünk törvény adata
lehetőségünkkel
és ajánljuk fel adónk 1+1%-át:*

Fóti Református Alapítvány

19186890-1-13

Református Egyház

0066

FELHÍVÁS!

*Amennyiben banki átutalással
juttat el adományt
gyülekezetünk számára,
kérjük, a közlemény rovatban
tüntesse fel nevét, lakcímét és
az adomány célját.*

Bankszámlaszámunk:

**Fót-Központi
Református Egyházközösség
66000028 15408631**

❧ Különleges alkalmaink ❧

Április	17. 10:00	Húsvéti istentisztelet úrvacsorával
	18. 10:00	Húsvéti istentisztelet úrvacsorával
Május	22. 10:00	Évadzáró zenés istentisztelet
	29. 10:00	Konfirmáció
	31-jún. 3. 18:30	Úrvacsora előkészítő alkalom
Június	5. 10:00	Pünkösdi istentisztelet úrvacsorával
	6. 10:00	Pünkösdi istentisztelet úrvacsorával
Július	4-8.	Öt Napos Klub (iskolás gyermekek napközis tábora)
Július	18-22.	Angol tábor
Aug.	15-19.	Ifi tábor Balatongyörökön

